

2024. december 13. péntek

Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok segítséget. (Zsoltár 62,6)

Mt 11,1-6: Amikor Jézus bevégezte a tizenkét tanítvány oktatását, továbbment onnét, hogy tanítson és ígét hirdessen városaikban. Amikor János a börtönben hallott Krisztus tetteiről, ezt üzenté neki tanítványaival: – Te vagy az Eljövendő, vagy mást várjunk? Jézus így válaszolt nekik: – Menjetek, mondjátok el Jánosnak, amit hallotok és láttok! Vakok látnak, bénák járnak, leprások megtisztulnak, süketek hallanak, halottak támadnak fel, és a szegényeknek hirdetik az örömhírt. **Boldog, aki nem botránkozik meg rajtam!**

Igehirdetés:

Nemes Nagy Ágnes: Hasonlat

Aki evezett kezdődő viharban,
képtelenül feszítve kvadricepszét
a lábtámasz szikláját tolva el,
s akinek akkor súlytalan maradt
váratlanul a jobbkeze, mivel
repedt nyélről a lapát hátracsuklott,
és aki akkor megbiccent egész
testében –
az tudja, amit én.

Az egyik számomra nagyon fontos evangéliumi rész mellé hoztam nektek az egyik kedvenc Nemes Nagy Ágnes versemet. Keresztelő János megéli azt, amiről a vers szól, a legnagyobb küzdelemben egyszer csak eltörik az evező és egyensúlyt veszít. A hit harcosa, aki elképesztő módon böjtölt, aki bátran beleállt a harcba, akit nem tudtak megijeszteni semmivel, akit nem tudtak megtörni, kompromisszumra kényszeríteni, most egész lelkével megbiccent. Igen, van ilyen. Isten nem mondja, hogy a hitünkben nem tudunk elbizonytalanodni, nem ígéri azt, hogy ha egyszer mellette döntöttünk, akkor innentől kezdve hátradőlhetünk. Az első üzenet ez, hogy szabad ilyet megélni, ettől nem leszek rossz hívő.

Jézus válasza még zavarba ejtőbb. Izajást nem szó szerint idézve üzen vissza Jánosnak, és nem mondja, hogy a foglyoknak szabadulást hirdet, pedig Izajásnál ez ott van (Iz 61,1). Pedig János a börtönben nem vak, nem leprás, nem béna és nem süket, és még él. Mintha Jézus pont ő róla feledkezett volna meg. Mindenkinek van itt örömhír, csak nekem nem? Jézus utolsó mondata így szól: **Boldog, aki nem botránkozik meg rajtam!** Mit jelent ez?

Van, amikor az életben a sötétség győzni látszik: megbetegszik vagy meghal valaki, akit szeretek, szétesnek vagy krízisbe kerülnek biztosnak hitt barátságok, házasságok a környezetemben. Megtapasztalom azt, hogy mintha a hitem gyenge lenne, elbizonytalanodom az ima erejében. Mintha pont nekem nem szólna az örömhír. Az ilyen helyzetek arra tanítottak meg, hogy ki kell bírni és meg kell maradni a szeretetben, az imádságban. Nagyon mély tapasztalat az, hogy milyen, amikor egy segítő beszélgetésben benne tudok maradni, anélkül, hogy tudnék segíteni, anélkül, hogy látnék bármiféle megoldást. Amikor semmilyen más eszköz nincs a kezünkben, mint az, hogy kísérem a másikat sötétségbe, és kibírom, hogy ott és

akkor nem tudok mivel segíteni, nincsenek válaszaim, nincsenek megoldásaim. És akkor, amikor már úgy látszik, hogy nincs tovább, hogy nincs megoldás, akkor feldereng a fény. Ott és akkor az egyetlen pozitív létező valóság az a szeretet kapcsolat, az a fókuszált figyelem, ami közöttünk van, és Istennek ez elég, hogy belépjen és megerősítsen minket. Ez a Getszemáni kert tapasztalata, és ez az én személyes tapasztalatom is: *Boldog, aki nem botránkozik meg rajtam!*

Mit tanít nekem a mai szakasz? Azt, hogy szabad és lehet elbizonytalanodni, megbiccenni, van ilyen. És azt, hogy nincs olyan sötét, amiben Isten nem lenne ott, ahogy a 138. zsoltár írja: *Az éj sötétje nem sötét előtted, s az éjszaka fényes napvilág, fény és sötét ugyanaz néked. (Zsolt 138, 12)*